

הבונה את יריחו.

"בימיו בנה חיאל בית-האלי את-יריחו, באכירם
בכורו יסדה ובשגוב צעירו הציב דלתיה,
כדבר ה' אשר דבר ביד יהושע בן נון"
(מלכים א' ט"ו: ל"ד).

עור אציב הדלתות — בצירי אבלי וכאבי!
ועם נסתר זוחל כשפיפון על עקבי,
אל שוטם התלים ומקלל כל בונם.
עם פעלי נפתל קצפוי, בעצם ידי מתערב:
ככל אשר אוסיף בנות, כן ביתי יחרב.
יגיעי — חטאת בני, חריצותי — עונם.
לא ראות יכלתי יפה נוף — ושממת פרחות,
במקום קרֵה עליזה — אבני גיר מנפצות;
מאז גשתי לנטות קוי, הוא נוטר לי איבה.
פירות אבן פנה — הדביקתני בהלה,
כגרזן לפתע הממני הד הקללה —
ותהי אבן-היסוד לבני בכורי מצבה.
בזאת לא שקט אפוי, לרסיסים ביתי שברי.
חפרתי, בניתי, ועל אבלי פעלי גברי,
בעד גדרות המארה ממעשי פרצה ברֵה.

מה-תחשה ולא תזעק בשוטטך ברמה?
אני כלכל לא אוכל וגשוא את הדממה.
סער מפצפץ לבי, לחיי עז אני רעב.
כנשר אתרומם, היות רמש אני מתעב.
לחקי אדם לא אכף, לא אוכל גשוא על.
לי לבדי העולכי, ואני מושל בכל.
ואם קירות-ברזל בו, וידי אסורות מאד —
אני אפיל את החומות, ערה עד היסוד.

זקן:

מי שדד, מי גזל
כל הזיו, כל ההוד?
הכח נמוג, אזל.
ואני עיף מאד,
ברגלי לפנים רצתי —
לא אוכל עוד קום.
מכל אשר חפצתי,
לי מעט, או לא-מאום!
גז חלדי כצפור נדה,
ולי נראה היום,
כי ימי נעורי אגדה
וכל חיי חלום.

להתקופה, י"ח — תרפ"ג.